

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci

žalobkyně:

PhDr. Mgr. D. S., Ph.D.

zastoupené advokátem JUDr. Karlem Bockem,
sídlem Lidická 613, 738 01 Frýdek-Místek

proti

žalovanému:

Obecní úřad Hnojník

sídlem Hnojník 222, 739 53

o žalobě proti společnému souhlasu žalovaného zn. OH/00842/2019/SÚ/Da ze dne 24. 4. 2019, ve věci stavebního záměru,

takto:

- I. Společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru žalovaného zn. OH/00842/2019/SÚ/Da ze dne 24. 4. 2019 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Karla Bocka, advokáta se sídlem Lidická 613, 738 01 Frýdek-Místek.

Odůvodnění:

I. Vymezení předmětu řízení

1. V žalobě doručené soudu dne 18. 12. 2019 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OH/00842/2019/SÚ/Da ze dne 24. 4. 2019, jímž byl vydán společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru paní H. M., trvale bytem F. S. T. X, 735 14 O. – L. (dále jen „stavebník“), a to pod názvem „*Přístavba (propojení) RCH č. X a RCH č. X společným zádveřím*“ na pozemku parc. č. X ostatní plocha a X ostatní plocha, v k. ú. X, obec X.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí namítla, že nebyly splněny podmínky pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, které jsou stanoveny v § 96 a § 105 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť stavebník byl dle žalobkyně povinen k žádosti o společný souhlas přiložit dle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno. Stavebník však souhlas uvedených osob, mezi které se žalobkyně řadí, nepředložil. Žalovaný tak dle žalobkyně vydal předmětné rozhodnutí, aniž by byly splněny zákonné předpoklady. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný rozhodl v rozporu s § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jelikož stavby pro rodinnou rekreaci nesmí být od sebe vzdáleny méně než 10 metrů, což povolený záměr nesplňuje, protože je od stavby žalobkyně vzdálen cca 3 metry. Žalobkyně dále namítá nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále také porušení § 96a odst. 4 stavebního zákona, když žalovaný napadené rozhodnutí žalobkyni nedoručil. Žalobkyně má z výše uvedených důvodů za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, přičemž argumentaci stavebníka, že nevěděl, že musí příslušný souhlas žalobkyně doložit, považuje za účelovou a má za to, že nemůže být poskytnuta právní ochrana stavebníkovi, který tvrzení o své dobré víře opírá především o neznalost zákona, neboť neznalost zákona neomlouvá. Žalobkyně pak nad rámec žalobních bodů podotýká, že napadené rozhodnutí zasáhlo do jejích práv tak, že povoleným záměrem došlo k znehodnocení výhledové kvality, a dále také k omezení slunečního svitu dopadajícího na pozemek ve vlastnictví

žalobkyně, čímž došlo ke zvýšení vlhkosti celé stavby, byla tak poškozena její ozdravná funkce, což má i negativní vliv na její zdraví. Dále došlo dle žalobkyně ke snížení hodnoty stavby v jejím vlastnictví.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2. 3. 2020 namítl, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno Krajským úřadem Moravskoslezského kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu (dále jen „krajský úřad“), přičemž krajský úřad vydal rozhodnutí č. j. MSK 171090/2019 ze dne 28. 11. 2019, jímž řízení o přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného zastavil. Žalovaný má za to, že důvody uvedené v návrhu na zahájení přezkumného řízení podaném žalobkyní jsou téměř totožné jako v žalobě, přičemž žalovaný se se závěry krajského úřadu plně ztotožňuje. Dále se žalovaný vyjádřil k problematice přímého dotčení sousedních nemovitostí a uvedl s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 166/2018 ze dne 19. 7. 2019, že nepovažuje za přímé dotčení výrazné zhoršení nebo úplné odejmutí stávajícího výhledu nově umísťovanou stavbou nebo snížení tržní hodnoty. Žalovaný má za to, že povolená stavba nijak nevybočuje co do svých rozměrů z řady již realizovaných obdobných přístaveb sousedních staveb, a to včetně stavby žalobkyně, přičemž povolenou stavbou nebylo zamezeno proudění vzduchu. Žalovaný dále uvádí, že pro zastínění okolních pozemků nejsou stavebním zákonem ani prováděcími předpisy stanoveny limity. K nedodržení vzájemných vzdáleností mezi stavbami pak žalovaný uvádí, že vzdálenost mezi objekty rekreace stanovená vyhláškou č. 501/2006 Sb. nebyla v dotčeném území splněna ani před realizací záměru stavebníka, díky čemuž má žalovaný za to, že není v jeho silách tuto vzájemnou vzdálenost dodržet ani v případě změn (přístaveb) staveb. Žalovaný rovněž nesouhlasí, že by realizací záměru došlo k poškození ozdravné funkce chatky. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci soudem

4. Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že stavebník společné oznámení záměru včetně dokladové části na záměr spočívající v propojení dvou objektů rodinné rekreace společným zádveřím na parc. č. X ostatní plocha a parc. č. X ostatní plocha v k. ú. X, obec X, doručil žalovanému dne 20. 3. 2019. Následně žalovaný vydal rozhodnutí č. j. OH/00842/2019/SÚ/Da ze dne 24. 4. 2019, kterým vydal společný územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru (dále jen „společný souhlas“) k výše vymezené stavbě. Dle zjištění soudu žalovaný v odůvodnění společného souhlasu uvedl, že se jedná o propojení dvou objektů rodinné rekreace zádveřím, které bude zděné, jednopodlažní, o rozměrech 2,5 x 3,4 m, s pultovou střechou. Dále zde žalovaný již jen uvedl, že při posuzování záměru postupoval dle § 96a odst. 3, § 96 odst. 4 a § 106 stavebního zákona, a zjistil, že společné oznámení splňuje požadavky § 96a odst. 2, § 96, § 104 odst. 1 a 2 a § 105 stavebního zákona. Dále následuje pouze poučení. Z žalovaným vymezeného okruhu osob, které měly napadené rozhodnutí obdržet, a z doručenek založených ve spise žalovaného je zřejmé, že rozhodnutí bylo doručeno pouze stavebníkovi, obci Řeka a Komerční bance, a.s.
5. Dne 10. 9. 2019 podala žalobkyně spolu s paní Mgr. I. S. ke krajskému úřadu návrh na zahájení přezkumného řízení ve věci napadeného rozhodnutí z důvodu, že byly žalovaným opomenuty jako účastnice řízení, přestože mají ve spoluvlastnictví sousední

pozemek parc. č. X v k. ú. X, obec X, a předmětná stavba bezprostředně zasahuje do jejich práv. Celé řízení tak proběhlo dle navrhovatelek bez jejich účasti, díky čemuž nemohly uplatňovat svá zákonná oprávnění vyplývající z postavení účastníka správního řízení.

6. Krajský úřad ve svém rozhodnutí č. j. MSK 171090/2019 ze dne 28. 11. 2019 vydaném v rámci přezkumného řízení, které je součástí soudního spisu, nejprve uvedl, že v případě zjednodušujících postupů, kam se řadí i vydání společného souhlasu, není sice vedeno správní řízení, v jehož průběhu by mohly osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům, které mají společnou hranici s pozemkem, na němž má být záměr uskutečněn, hájit svá práva a oprávněné zájmy, ale i přesto stavební zákon zabezpečuje ochranu práv a oprávněných zájmů vlastníků sousedních staveb a pozemků proti potencionálnímu zásahu do těchto práv. Stavebník je tak povinen i pro vydání společného souhlasu k žádosti doložit jednak souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno dle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona v návaznosti na § 96a odst. 4 stavebního zákona, a rovněž souhlasy osob podle § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, tedy osob, jejichž vlastnické právo nebo právo odpovídající věcnému břemeni k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být prováděním stavebního záměru přímo dotčeno. Krajský úřad se proto zabýval tím, zda byla žalobkyně přímo dotčena na svých právech, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008 – 111, a dále uvedl, že se nevyžaduje, aby práva osob byla imisemi přímo dotčena; stačí pouhá možnost jejich dotčení. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 – 25 pak krajský úřad dovodil dotčení práv žalobkyně provedeným záměrem s ohledem na malé odstupové vzdálenosti mezi stavbami v dotčené lokalitě a zaujal názor, že podkladem pro vydání společného souhlasu měly být souhlasy sousedů, a tedy i žalobkyně. Krajský úřad dále zjistil, že žalovaný ignoroval skutečnost, že nebyl dodržen obecný technický požadavek týkající se vzájemných odstupů staveb pro rodinnou rekreaci dle § 25 odst. 3 vyhlášky 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, přičemž argumentaci žalovaného již stávajícími nevyhovujícími poměry co do odstupů mezi stavbami shledal bezvýznamnou pro to, aby se vyhláškou předepsanými odstupy žalovaný vůbec nezabýval. Krajský úřad rovněž shledal, že vydaný společný souhlas není ani dostatečně odůvodněn. Krajský úřad proto s ohledem na uvedené skutečnosti konstatoval, že žalovaný postupoval v rozporu s § 96 odst. 3 písm. d) a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, tedy, že společný souhlas byl vydán v rozporu s právními předpisy. Krajský úřad se dále zabýval otázkou šetření práv osob, které je nabyly v dobré víře, přičemž v přezkoumávané věci dospěl k závěru, že je zde nutné zásadu ochrany dobré víry stavebníka, který stavbu již v podstatném rozsahu rozestavěl, upřednostnit před zásadou ochrany veřejného zájmu, neboť újma, která by vznikla zrušením přezkoumávaného opatření, je ve zřejmém nepoměru (je větší) k újmě, která byla způsobena veřejnému zájmu nedodržením požadavků na zachování legality. Krajský úřad proto přezkumné řízení dle § 94 odst. 4 správního řádu zastavil.
7. Krajský soud posoudil předmětnou žalobu jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43 „*souhlasy vydávané stavebním úřadem zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.*“ Vzhledem k tomu, že dle § 96a odst. 3 stavebního zákona stavební úřad při posuzování oznámení záměru a ohlášení stavebního záměru postupuje podle § 96 odst. 4 s přihlédnutím k § 106 stavebního zákona, je třeba vztáhnout závěry uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i na společný souhlas dle § 96a stavebního zákona.

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí, přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
9. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
10. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
11. Krajský soud předně podotýká, že jak žalovaný ve svém podání ze dne 17. 2. 2020 tak žalobkyně ve svém podání ze dne 23. 3. 2020 nesouhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Krajský soud však dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí zásadními vadami, pro které lze rozhodnout rozsudkem bez jednání, neboť se jedná o takové vady, že je z důvodů procesní ekonomie nadbytečné jednání vést.
12. Dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Krajský soud má napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť rozhodnutí žalovaného obsahuje v odůvodnění pouhý výčet ustanovení stavebního zákona, dle kterých žalovaný postupoval, a dále výčet ustanovení stavebního zákona, jejichž požadavky shledává žalovaný obecným konstatováním za splněné. Takové odůvodnění je však třeba považovat za zcela nedostačující, neboť i dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006 lze o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně *své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně* vzhledem k požadavkům zákona. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů pak nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71). Napadené rozhodnutí tedy trpí takovými nedostatky, které neumožňují krajskému soudu seznat obsah napadeného rozhodnutí ani jeho důvody, a nelze jej tak věcně přezkoumat. Krajský soud tak vůbec nemůže

hodnotit okolnosti a úvahy týkající se žalobního bodu namítajícího porušení předpisů o odstupové vzdálenosti staveb.

13. Dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud považuje skutečnost, že žalovaný vydal společný souhlas bez doloženého souhlasu žalobkyně se stavebním záměrem v rozporu s § 96 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 96a odst. 2 stavebního zákona, a stejně tak skutečnost, že vydaný společný souhlas nebyl žalobkyni v rozporu s § 96a odst. 4 stavebního zákona doručen, za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť bylo povinností žalovaného, aby si i on sám, bez ohledu na to, zda tak učinil stavebník, vyhodnotil osoby, které mohou být předmětným stavebním záměrem přímo dotčeny. Vzhledem k tomu, že tak žalovaný neučinil, žalobkyně byla jako osoba přímo dotčená předmětným stavebním záměrem tímto postupem žalovaného připravena o možnost ochrany svých práv a oprávněných zájmů. Krajský soud zde v dalších podrobnostech odkazuje na závěry krajského úřadu učiněné v rozhodnutí č. j. MSK 171090/2019 ze dne 28. 11. 2019 vydaném v rámci přezkumného řízení vedeném o napadeném rozhodnutí, neboť výše uvedené námitky uplatněné žalobkyní v žalobě se obsahově překrývají s námitkami uplatněnými žalobkyní v návrhu na zahájení přezkumného řízení, a krajský soud se s jejich vypořádáním krajským úřadem ztotožňuje. Na rozdíl od krajského úřadu však soud nepoměřuje újmu způsobenou veřejnému zájmu s újmou stavebníka jednatelého v důvěře v přezkoumávaný správní akt, nýbrž v případě zjištění podstatných vad, mohoucích mít vliv na konečnou podobu napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí zruší.

V. Závěr a náklady řízení

14. Z výše uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšné žalobkyni vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
16. Uplatněné náklady žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za dva úkony právní služby, a to převzetí věci a sepsí žaloby, dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhlášky, částku 3 100 Kč, a dva režijní paušály po 300 Kč. Jelikož je právní zástupce plátcem DPH, je jeho odměna navýšena o částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% DPH. Celková výše náhrady nákladů řízení tedy činí 11 228 Kč.
17. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci

rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. června 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu